

1

"Willem, alsjeblieft: wie heeft het gedaan?"

Soenen praat harder en ongeduldiger dan in de toiletten. Blijkbaar zwijg ik te lang. Het antipestcontract ligt nog altijd, zoals voor de pauze, ongetekend op de lessenaar vooraan. Door naar het contract te kijken, wil ik zeggen: vooruit, Soenen, toe nou. Aarzel niet. Pak vast dat papiertje. Laat het rondgaan in de klas. Maar laat mij met rust. Ik wil hieruit. Die truc met de stoel, daar houdt niemand van. En ik al helemaal niet! Ik heb een slot op mijn mond. En de sleutel, die ligt heel ver weg.

Hij begrijpt me niet, gaat integendeel wijdbreens voor me staan en kruist zijn armen. Hoe lang moet ik hier nog zitten? Beseft Soenen niet hoe hard deze stoelzitting is? Beton! Die leuning... ijzeren staven tegen mijn rug! En die grote oorschelpen achter op de stoel wiebelen ergens boven mijn hoofd. Ik durf niet om te kijken, maar ik weet het heel zeker: dit is belachelijk.

"Willem, kijk me aan als ik je iets vraag!"

Soenen snoert zijn dasknoop verder dicht. Dat doet hij altijd als de sfeer in de klas gespannen is. Om te verhinderen dat de zenuwen hem door de keel gieren. Ik kijk omhoog. Onze blikken botsen. Ogen vol dreiging tegen hulpeloze ogen? Néé! Mijn ogen moeten zwijgen. Geen opkomende tranen, geen smeekbede om hulp, geen woede. Niets. Niets wil ik verraden. Niets zal ik verraden. Als ik hard genoeg probeer..

Ik probeer en lees algauw, in plaats van dreiging, vraagtekens achter Soenens brillenglazen. Waarom ik mijn tong verloren heb? Of die praatstoel, zijn persoonlijke uitvinding voor de antipestprojectdag, soms niet werkt? Of het nog zinvol is de stoel zondag tentoon te stellen tijdens de open dag?

Er heerst een doodse stilte in de klas. Ik hoef niet rond te kijken om te weten dat twintig paar ogen me aanstaren. Sommige ogen - die van de meisjes, van Alexia vooral - voelen mee, vrezen, hopen. De jongensogen niet. Die zijn gemeen. Roxy, Michaël, Kevin: als hun ogen al spreken, dan spuwen ze haat.

"Goed! Als je niet wilt..." Met een vaag handgebaar wijst Soenen naar mijn tafel in de klas. Ik laat het me geen twee keer zeggen. Met opgeheven hoofd stap ik van de praatstoel. Meteen gaat het contract rond. Tien geboden, netjes onder elkaar. Over respect, vriendschap, vrede enzovoort. Zachtblauwe letters in een bloemenkadertje.

Een mooi einde voor de antipestprojectdag.

Vanmorgen keken we in de feestzaal van de school naar de film *Het Zwarte Schaaap*. Feesten deden ze vooral op de laatste rijen! Daarna volgde een lange nabespreking in de klas. 's Middags bleef iedereen op school. We aten megalekkere spaghetti. Waarna ik me een halfuur opslot in de toiletten. Waarna we, met kippengaas, krantenpapier en behanglijm, grote oren maakten voor Soenens stoel. Waarna ik me weer wilde opsluiten in de toiletten, maar zij me vastgrepen. Waarna ik op de gloednieuwe praatstoel-met-oren ging zitten.

"Lees aandachtig de tien stellingen. Als je met alles akkoord gaat, zet dan je krabbel onderaan. Zo word je lid van de antipestbrigade. Dan zal een voorval als vandaag zich nooit meer voordoen."

Bij de laatste zin, vooral bij het woord *voorval* trilt Soenens stem. Heel even. Net lang genoeg om die stropdas weer strakker aan te spannen.

Ik ben blij, niet omdat het contract door iedereen ondertekend wordt (want wat stelt dat eigenlijk voor?), maar wel omdat ik niets losgelaten heb, op geen enkel moment een teken van zwakte vertoond heb. Ik voel mij een overwinnaar. Een beetje. En dat van die zwarte verf, ach, dat valt wel mee. Afwasbare verf... niets om me echt druk om te maken. Toch laat ik morgen Roxy's fietsbanden leeglopen.

"Je hebt niets gezegd."

Ze hijgt zwaar. Het is nauwelijks te geloven dat ze me nog ingehaald heeft, zo vlug na de bel was ik vertrokken. Ik mag niet antwoorden. Ook al fietst Roxy sinds een paar maanden de andere kant uit: hij kan ons nog zien als hij omkijkt. Als hij merkt dat ik met een meisje praat, zegt hij misschien weer dat ik een softie ben. En softies, die worden hard aangepakt.

De bocht. Eerst nog de bocht. Daarna pas ben ik veilig.

"Waarom... blijf je zwijgen?"

Ze is nieuwsgierig. Of koppig. Of op mij.

Ik kijk strak voor me uit, blijf stevig doortrappen.

"Je beoordeelt Soenen... verkeerd. Hij kan je helpen... echt waar."

Alexia spreekt in horten en stoten. Dat kan ook moeilijk anders, met dat tempo van mij. We zijn al bijna bij de bocht. Nog twintig meter. Tien. Vijf.

Goed. Nu mag het. Ik kijk even opzij en zie hoe dicht Alexia's zwarte wenkbrauwen bij haar ogen staan, hoe een losse haarlok gekruld op haar voorhoofd hangt - hoe die heen en weer slaat op het ritme van het schokken van haar schouders, op het ritme van het trappen ook. Hoe, tenslotte, Alexia's donkere kijkers zich in de mijne boren.

"Geloof je me niet misschien?"

Soenen moet wiskunde geven, denk ik. Daarvoor heeft hij gestudeerd, dat gaat hem beter af. Al de rest is gevaarlijk. Lesloze uren of dagen brengen Roxy en zijn bende alleen maar op ideeën. Dat is daarnet weer bewezen.

"Ik los mijn probleem zelf wel op!"

Ik schrik van mijn eigen stem. Zo kortaf en onbeleefd had ik het niet bedoeld. Alexia zwijgt, maar blijft wel naast me fietsen. Ik minder vaart en zoek andere woorden, betere. Maar mijn hoofd is in de war. Het is allemaal de schuld van die stomme stoel daarnet.

We rijden een poosje zwijgend naast elkaar. In de verte doemt Alexia's huis op. Ik zie de kleine, verzorgde voortuin vol bloemen en het hoge dak dat uitsteekt boven de beukenhaag rondom - een mooi leistenendak met in het midden een brede strook glas tot aan de nok. Op de zijgevel slingert een klimop zich langs de zinken afvoerpijp tot bijna bovenaan.

"Soenen vraagt of ik zondag tijdens de open dag wil zingen," zegt Alexia.

"Moet je doén, je zingt prachtig!"

Het is eruit voor ik er erg in heb. Toch is het helemaal waar. Elke keer als ze zingt tijdens de muzikles, krijg ik een heel warm gevoel vanbinnen. Ze zingt zoveel mooier dan de andere meisjes in mijn klas.

Alexia glimlacht. Ze stopt met trappen, mindert vaart. Ik hoor weer de vogels in haar achtertuin. Het moeten er tientallen zijn, aan hun gekwetter en geschetter te horen. Elke dag doen ze zo druk als ik voorbijrijd.

"Tot morgen!"

Ze zwaait even, slaat de korte oprijlaan in en rijdt langs de auto van haar vader naar achteren.

Ik ruk aan mijn stuur en trap weer harder door. Aan het einde van de Vredelaan moet ik linksaf. Nog een halve, pijlrechte kilometer langs het kanaal, dwars over het industrieterrein. Bij het oude huis blaft de hond weer achter het grauwe, gordijnloze venster. Hij geeft niet op, die Duitse herdershond. Ook al is het zinloos. Er is toch niemand die hem hoort achter dat glas.

Wat verder, bij de elektriciteitscentrale, stop ik even. Ik kruip over de omheining, vlak naast het bord *verboden toegang*. Op de kiezelstenen zitten, onder de masten en de kabels: zalig. De imposante, hoge masten zien. De dikke, strak gespannen kabels. Zó wil ik zijn. Even sterk, even onneembaar. Niet zoals die oude, ingestorte graanbrug verderop, naast de centrale. Een hoopje verroest metaal. Schroot, door onkruid overwoekerd. Dát nooit.